

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ПРЕДГОВОР

chitanka.info

Обичате ли изсмуканите от пръстите на десния крак опити за оригиналничене, които са така характерни за възхваляваните от неуки критици съвременни БГ-автори? Падате ли си по плоски герои, които не могат да те трогнат, ако ще и да си на 14 и тепърва да почваш тайно да пускаш сълзица за душевните терзания, описани в литературата? Имате ли навика, преди да разтворите дадена книга, първо да прочетете реютата на самозвани блогъри, които използват думички като „концептуално“, „екстровеертно“ и „констипативно“? И захвърляте ли я, ако, не дай си боже, поредният великан на мисълта се е изказал неласкаво за нея?

Ами тогава съжалявам. Тази книга не е за вас.

Но, виж, от друга страна, ако сте фенове на некомерсиалната литература — онази, която няма да видите по лъскавите витрини на все повече превръщащите се в битащи книжарници — то тогава „Нощта срещу ноември“ вероятно е най-добрата покупка, която сте правили в близката половин година.

Валентин Попов не е „патриарх на новата българска литература“, както пишман критиците обичат да величаят samozабравилите се графомани. Той е обикновен човек, който пише толкова увлекателно, че дори моя милост, закърмена с книгите на Стивън Кинг, Дийн Кунц и т.н., не можа да мигне цяла нощ, докато не изчетох „Нощта...“ на един дъх. Не се заблуждавайте от факта, че книгата е само 78 страници — думата „словоблудство“ не присъства в речника на Вал Попов. Разказите — 12 на брой — са точно толкова концентрирани и стегнати, колкото трябва. Вотан, както е онлайн прозвището на Вальо, ви грабва още от първите страници — искате трапер, който се среща с един куп прераждания на смъртта? Имате го — „Бялата посестрима“! Искате чиста фантастика без лигави отклонения към други жанрове? Няма проблеми — „Свобода за живот“ идва на момента! А, какво казахте? Че напоследък е модерно да се пише за змейове, овчари, самодиви и прочие? Вал Попов е помислил за всеки — заповядайте, „Лиан“ — чудесен разказ... и, да вмъкна, без оная смрад на чесън и непрани цървули, така характерна за всички преразказвачи на бебешки БГ-приказки. За „Реката“ — личният ми фаворит в този перфектен сборник — може да се напише отделно цяло есе, че даже и дипломна работа да се защити, но не му е тук мястото. А финалният разказ, който бе публикуван първо в списание „Дракус“, е просто вълшебен.

„Кучешката дупка“ забива последния пирон в ковчега на спокойния ви сън. Не се заблуждавайте, след като изчетете тази книга, няма да спите спокойно. Няма и да забравите какво сте чели на следващия ден. Валентин Попов не се опитва да ви предостави предварително съдвжкано и смляно псевдолитературно недоносче, а иска да ви накара да мислите. Да впрегнете въображението си, за да дорисувате онова, което той само е загатнал. Да се зачудите защо, по дяволите, досега не сте чували за този писател и защо това е първата негова книга, която попада в ръцете ви.

Всъщност, на последния въпрос бих могъл да ви отговоря много лесно. „Нощта срещу ноември“ е литературният дебют на Вал. Тук му е мястото да отворим една скоба и да теглим една благодатна молитва за Явор Цанев и неговото издателство GAIANA, без което „Нощта...“ нямаше да види дълго време бял свят (естествено — нали трябва да се издават само алкохолизирани небръснати драскачи, чийто единствен принос към литературата е обикалянето им по села и паланки и мрънкането им колко неук е народът, щом не ги чете.). А не сте чували за него, защото образът му не виси по вратите на големите вериги-монополисти — споменатите по-горе аналози на Капъль Чарши. Заелите призови места манекенки и миски не се хвалят как са прочели всичко, написано от него. Книгоразпространителите не могат да се похвалят как прибират 50% от продажбите му заради съмнителната „привилегия“ да го затикат накъде назад по прашните рафтове, за да освободят място за модерните Муракамита и Коелювци.

С други думи, Вал Попов е ъндърграунд-автор. И това в наши дни все повече и повече звучи като комплимент. Защото хора като него отделят от ценното си време, за да се скатаят в тясната кухня привечер, след като семейството е потънало в сладки сънища, да запалят цигара и да ни зарадват с поредния красив, настръхващ и въздействащ разказ. Вместо да се изтипосат на екрана на телевизията-майка, редом с двадесетина отчаяни съпруги, баби-поетеси и сексуално озадачени студентки, хората като Вал просто творят. И го правят повече от добре.

Ако не ми вярвате, прочетете „Нощта срещу ноември“.

След това, разбира се, ще хукнете да издирвате втората книга на Вальо — „Пепел от мрак“. Но за това после.

Сега — приятно четене! :)

Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.